

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 05/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 137

Có nhiều người lo lắng rằng chính mình chưa được độ mà đã đi độ người, tuy nhiên, cũng có nhiều người lười biếng, bất tài cũng mượn ý này để không làm gì cả. Chúng ta hãy xét lại xem chúng ta đang ở tâm cảnh gì? Chúng ta có lẽ sợ rằng khi chúng ta tiếp duyên nhiều quá thì không được nhất tâm hay chính chúng ta đang bất tài vô dụng?

Theo thiên ý riêng của tôi thì trừ những trường hợp đặc biệt, còn hầu hết người bất tài, chênh mảng trong công việc thì trong công phu tu tập, họ cũng chẳng làm được việc gì. Hòa Thượng đã khẳng định người chưa độ được mình mà đã đi độ người là danh tự Bồ Tát. Bồ Tát này chưa chắc đã vãng sanh.

Họ dạy người niệm Phật thì người đó được vãng sanh còn họ phải công phu đủ mới vãng sanh, tuy nhiên, khi họ phát tâm vãng sanh thì họ đã là danh tự Bồ Tát. Từ danh tự Bồ Tát đến thật tướng Bồ Tát cũng không xa. Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng các vị danh tự Bồ Tát khi sắp lâm chung sẽ nhận được sự hỗ trợ của chính những người mà các danh tự Bồ Tát này đã từng giúp họ vãng sanh. Những người này sẽ giúp các vị danh tự Bồ Tát có được định tĩnh, chánh niệm niệm Phật.

Trong thời kỳ Mạt pháp nếu thiếu người phát tâm thay Phật để diễn giáo, vậy thì ai sẽ làm? Công tác giáo dục mà chúng ta đang làm bấy lâu nay, hiện giờ đã nhận được sự phản hồi tích cực. Đơn giản chỉ là một câu khẳng định: "*Làm giáo dục đúng là cần thiết!*" Giá như 10 năm trước mọi người không cho việc làm giáo dục là xen tạp mà bắt tay với chúng ta cùng làm thì chúng sanh được lợi lạc biết bao nhiêu.

Cho nên Hòa Thượng nói người phát tâm làm việc hoằng pháp lợi sanh chắc chắn phải nắm được phương hướng, phương pháp đạo lý rõ ràng để dẫn dắt người. Tịnh Độ thì dễ rồi! Chỉ cần khuyên bảo người ta niệm một câu A Di Đà Phật cầu vãng sanh thì nhất định không sai. Rất nhiều người muốn nghe nhưng không có người phát tâm đi làm. Những người đó tôi đã gặp nhiều trong cuộc đời. Họ có phước hơn tôi rất nhiều, họ vừa nghe liền tin, liền muốn thay đổi và thành tâm thành ý mà làm theo chứ không phải trải qua 10 năm như tôi.

Việc hoằng pháp lợi sanh không phải quá khó đến nỗi không làm được, quan trọng phải có người phát tâm. Phật nói lời chân thật vậy thì chúng ta hãy nói lời chân thật thì đó chính là Phật pháp. Ngày trước, có người bệnh nặng đã được Cư sĩ Lý Bình Nam

khuyên là hãy phát tâm giảng Kinh sẽ chuyển nghiệp. Chư Phật 10 phương đến thế gian này cũng giảng Kinh thuyết pháp cho tất cả chúng sanh do vậy, chúng ta hãy phát tâm hoằng pháp pháp lợi sanh, thay Phật mà làm.

Không nên lo sợ rằng chúng ta làm không được vì trong Kinh Hoa Nghiêm Phật nói rõ rằng mỗi chúng sanh đều có năng lực, trí tuệ, đức tướng của Như Lai và chỉ cần tâm thanh tịnh thì “*trí tuệ vô sư trí*” (trí tuệ không cần thầy) sẽ hiển lộ. Cho nên quan trọng là chúng ta phải phát tâm đủ lớn để làm.

Ngay một việc nhỏ như gói bánh hay làm kim chi, bằng sự sáng tạo của chính chúng ta cũng có thể làm lợi ích chúng sanh. Đi độ chúng sanh đâu phải cần việc gì lớn lao đâu. Chúng ta chỉ cần thật làm, nói những gì chúng ta đã làm là được. Thông qua lao động, như thái cải thảo, bào củ cải trắng, củ cải đỏ, gọt gừng một cách năng suất, chúng ta quán sát xem chúng ta có thể vọng tưởng được không? Nếu vọng tưởng liền bào vào tay ngay.

Cho nên tự hành giúp cho hóa tha, hóa tha giúp cho tự hành. Chúng ta làm và nói lại cho người, người ta làm được thì chúng tỏ những gì chúng ta đã nói, đã làm đều đúng, vậy thì mình phải làm tốt hơn nữa. Các vườn rau của chúng ta hiện rất tốt và các quản lý vườn rau đều luôn vui vẻ, sẵn sàng trồng thêm để có thể cung cấp cho nhiều người hơn. Đây chính là chân thật phát tâm nên làm không biết mệt mỏi! Cho nên nói việc mình đã làm và thật làm những gì mình đã nói thì đó chính là Phật pháp chân thật. Còn nếu chỉ nói trên trời dưới biển, nói những điều mà mình không hiểu, không làm được, vậy thì đó là tự gạt mình, gạt người ta.

Cho nên Hòa Thượng khẳng định người phát tâm vì người khác thì họ đã là danh tự Bồ Tát bởi họ đã có tâm rộng lớn, tâm nghĩ đến chúng sanh. Từ danh tự Bồ Tát tiến lên thật tướng Bồ Tát không phải là việc khó bởi chính trong tâm họ đã phát được tâm độ chúng sanh. Đó chính là tâm Phật. Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không được gián đoạn. Tâm nghĩ đến chúng sanh đã là tâm của Bồ Tát.

Danh tự Bồ Tát chưa chắc vãng sanh, họ vẫn cần phải tu hành đúng tiêu chuẩn đủ điều kiện mới được vãng sanh. Tuy nhiên những người được danh tự Bồ Tát giúp vãng sanh sẽ quay trở lại giúp các vị danh tự Bồ Tát này. Nếu không có người phát tâm thì người đời sau khó có cơ hội để nghe. Tôi đã trừ bị một số việc cần phải làm xong trước khi tôi ra đi. Trang web Phật pháp đã làm xong, trang web dạy học đã đang phát triển rất tốt và những khu đào tạo nhất định sẽ phải hoàn thiện trong tương lai.

Tôi biết Phật pháp từ nhỏ khi được học ở Chùa nhưng đó chưa phải là được đào tạo chính quy cho đến khi tôi gặp được thùng đĩa các bài pháp của Hòa Thượng. Đây là một nhân duyên lạ lùng, đã khơi dậy tâm ham cầu học Phật của tôi. Thùng đĩa đó đựng trong con-ten-nơ lưu kho gần 10 năm, bị coi là rác, đang chuẩn bị đi tiêu hủy. Su Bà 87

tuổi đã xin lại con-ten-nơ Kinh sách này nên từ đó, chúng ta có được bao nhiêu kiến thức Phật pháp được đưa lên trang web.

Thế mới biết Phật pháp đến được thế gian khó khăn đến mức nào, vậy thì người ta có nghe không? Nghe rồi có tin không? Có người học đã 10 năm, từng tấm tắc khen pháp của Hòa Thượng vậy mà vẫn còn bỏ không học vì họ thấy chưa an lạc. Cơ hội để chúng ta nghe được Phật pháp quả thật không dễ. Người bên ngoài kia đều là đang chìm trong mong cầu danh lợi, có mấy ai khởi được tâm “*tri túc thường lạc*” - biết đủ thường vui. Người giàu rồi thì muốn giàu hơn, người nghèo thì muốn thay đổi cuộc đời.

Cho nên chúng ta sống làm sao để an lạc, đừng bị sự bị tham cầu bức bách. Hãy biết hy sinh phụng hiến, biết tận tâm tận lực vì người khác! Đơn giản vậy thôi! Người có sức thì vác cuộc đắp đường bồi lộ, thế nhưng, việc như thế không phải dễ dàng có người phát tâm. Nhiều người lo sợ chính mình không vãng sanh. Chắc chắn là khi chúng ta sắp ra đi thì sẽ có Bồ Tát đến nhắc nhở rằng: “*Cả đời con đã hy sinh phụng hiến như thế, lúc này hay tập trung niệm Phật đi, đừng tham cầu nữa*”. Người phát tâm vì người mà lo nghĩ thì đó là Bồ Tát.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bái Hòa Thượng, khi công phu niệm Phật của bản thân chưa thành tựu mà lại tích cực nỗ lực làm công tác lưu truyền pháp bảo, thì đó có phải là gốc ngọn bị đảo lộn không ạ? Lâm chung có thể vãng sanh không ạ?*” Câu hỏi cho thấy tâm người hỏi đang rơi vào phân biệt chấp trước, những việc họ nêu lên đều là gốc, chứ không phải là một việc là gốc, một việc là ngọn.

Hòa Thượng trả lời: “***Chính mình một mặt toàn tâm toàn lực giúp đỡ người khác, một mặt thì phải chăm chỉ nỗ lực tu hành. Nếu bạn là nhân viên công sở thì bạn tìm một kỳ nghỉ, buông bỏ vạn duyên, bạn chuyên tâm niệm Phật. Điều này có nghĩa là bạn buông bỏ tất cả mọi sự việc, điện thoại cũng không dùng, ngày ngày nghe giảng Kinh thuyết pháp, tu tập từ ở nơi Kinh Vô Lượng Thọ, chuyên tâm nghe Kinh Vô Lượng Thọ. Một ngày bạn nghe 8 giờ đồng hồ, niệm Phật 8 giờ Phật hiệu. Bạn tu học như vậy thì sẽ rất thiết thực. Một năm bạn có 7 ngày hoặc 10 ngày như vậy là rất tốt rồi! Nhất định phải chuyên tu. Đây là thời gian hoàn toàn tự do. Bình thường bạn làm việc giúp đỡ người khác thì đây là việc làm rất cần thiết.***”

Hằng ngày chúng ta chân thành làm việc, làm việc xong rồi thì chân thành niệm Phật. Lúc nào cần phải tư duy thì Phật hiệu ngưng lại, lúc nào không cần tư duy, tâm rỗng rang thì Phật hiệu tiếp tục. Chúng ta không nên làm được chút việc thì háo danh háo vọng, chìm đắm, dính mắc trong lời khen, tiếng chê của người. Chúng ta dần dần tan nhạt hết sự khen chê thì tâm chúng ta cũng sẽ quen.

Hòa Thượng sách tấn chúng ta phải dành thời gian tu tập cho mình và giúp đỡ người khác. Việc tu hành và việc độ chúng sanh đều là tất yếu. Chúng sanh khi nhận

được sự giúp đỡ chân thành, chắc chắn họ sẽ quay đầu, sẽ hồi tâm chuyển ý. Vì sao vậy? Vì sống trong đời, họ hiếm khi thấy được sự giúp đỡ chân thành mà người giúp họ đều chỉ mong cầu lợi dưỡng.

Toàn tâm toàn lực giúp đỡ chúng sanh là chúng ta làm việc với tâm chỉ nghĩ vì người, hạnh phúc tốt đẹp và an lạc cho người, không hề có chính mình trong đó. Chúng ta đừng nên vì sự chênh mảng của mình mà quên mất việc giúp ích chúng sanh. Chúng ta tích cực giúp ích chúng sanh thì cũng phải tích cực tu tập cho chính mình.

Câu hỏi thứ hai: *“Kính bạch Hòa Thượng, lúc ở trong chùa, nghe được tiếng chuông, nhưng vì mệt mỏi hoặc bị bệnh thì có thể không ngồi dậy được không?”* Trong tự viện hay niệm Phật đường, mỗi sáng sớm có một giờ nhất định để tỉnh chuông thức chúng. Phật dạy rằng nếu nghe tiếng chuông mà không ngồi dậy để định tĩnh thì người đó sẽ bị quả báo là súc sanh không có sương sống đứng thẳng được như người.

Hòa Thượng trả lời: *“Nếu như buổi sáng sớm, tiếng chuông báo bạn thức dậy tu thời khóa sớm thì bạn nhất định phải ngồi dậy. Nếu bạn có bệnh hoặc mệt mỏi thì bạn phải xin phép trước. Tóm lại mà nói ở trong thường trụ cộng tu, phải tuân thủ quy ước của thường trụ.”*

“Người có thể tuân thủ quy ước của thường trụ đã là công đức rồi. Việc này chư Phật tán thán, long thiên ủng hộ. Bạn không tuân thủ quy ước của thường trụ chính là bạn phá hoại hòa hợp tăng. Một mình bạn có thể làm như vậy, người khác cũng có thể làm như vậy, vậy thì quy củ của tăng đoàn đã bị phá vỡ. Tội này nhất định là A Tỳ địa ngục.”

Câu chuyện của mỗi chúng ta cũng vậy, chúng ta ở trong một đoàn thể hay trong một nhóm nhỏ. Mọi người thức dậy để lạy Phật, học Phật pháp, vậy thì chúng ta hãy quán chiếu có phải chúng ta đang phá đi đoàn thể của mình. Chúng ta gán người tinh tấn thì chắc chắn chúng ta sẽ tinh tấn.

Chỉ cần chúng ta tuân thủ quy củ thì đã có công đức phước báu. Trong tăng đoàn, có các quy ước quy điều về giờ ăn, giờ ngủ, giờ chấp tát rất rõ ràng, thế nhưng chúng ta làm sai quy ước thì chính là hàng ngày chúng ta đã phá hoại, đã làm tổn phước của chính mình.

Hòa Thượng tiếp lời: *“Ngày ngày, chúng ta ở trong thường trụ đích thực là hữu ý hay vô ý đang làm việc phá hoại hòa hợp tăng mà không hề hay biết. Hiện tại bạn có lỗi lầm lớn. Người khác nhìn thấy sẽ không nói vì nói ra thì sẽ đắc tội với người. Người có thể nói ra lỗi lầm của người khác thì đây là đại ân đức.”*

“Thế nhưng nói ra rồi mà có thể sửa thì người ta mới nói. Nói ra rồi mà không thể sửa thì cho dù ngay đến cha mẹ cũng không thể nói. Mỗi người hãy từ nơi tốt đẹp mà theo, từ nơi chuẩn mực mà làm (tùng thiện như lưu). Người có thể sửa được

lỗi lầm thì con người này là thánh nhân và ngay trong đời này nhất định họ có thành tựu lớn.”

Câu chuyện sáng nghe tiếng chuông mà không thức dậy đã được Hòa Thượng giảng rất rộng. Hòa Thượng nói chúng ta phải tuân thủ quy ước quy điều của đoàn thể và việc tuân thủ đã là có công đức phước báu rồi. Trong một tăng đoàn, thường có các quy ước quy điều rõ ràng về giờ ăn, giờ ngủ, giờ chấp táp, chúng ta làm sai chính là chúng ta đang phá hoại, làm tổn phước báu của chính mình./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!